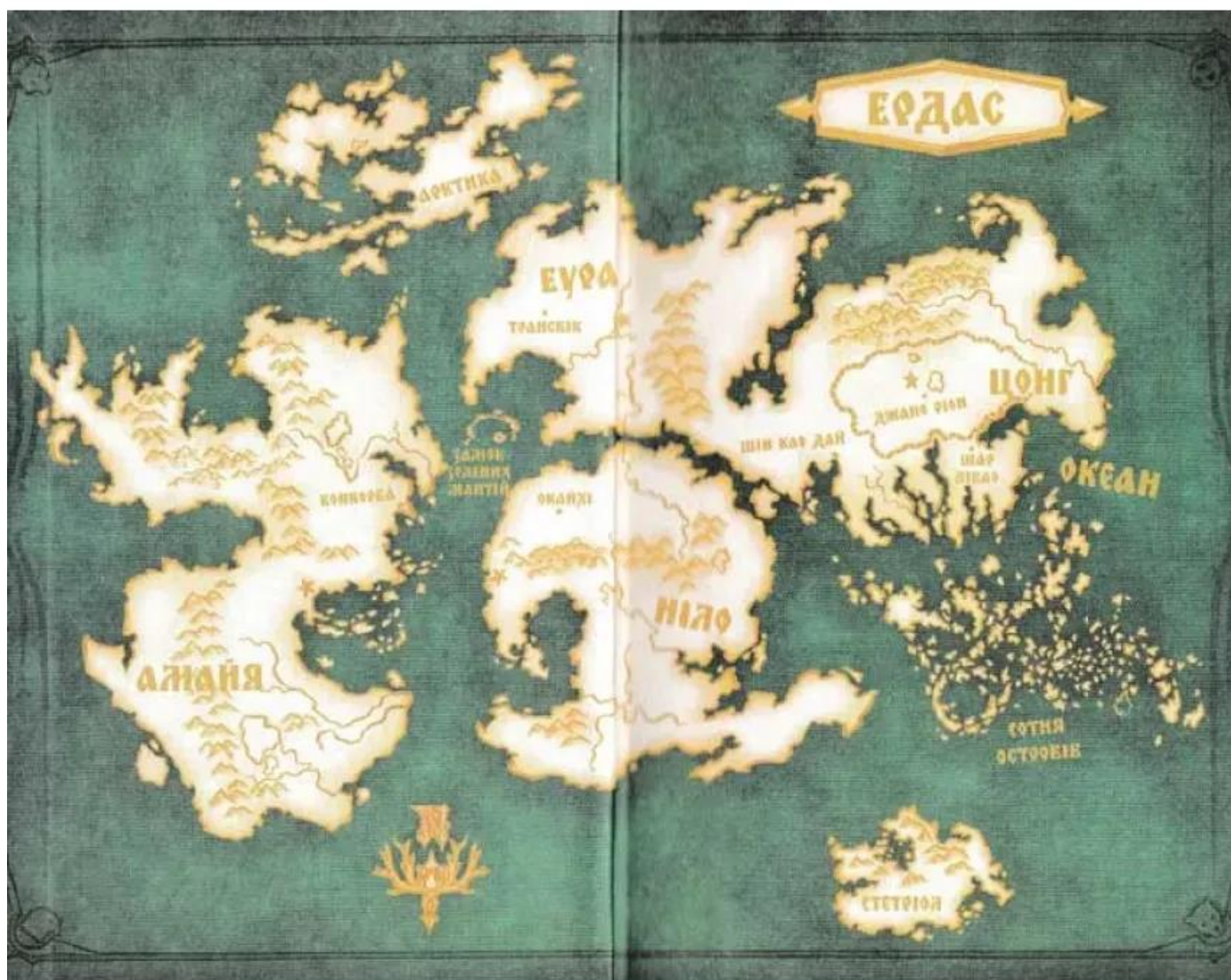






ЖОВЧ

У ЛІСІ БУЛО ТЕМНО. Тут кишіла звірина. Усе навколо цокотіло, гарчало і тріпотіло. При світлі маленького ліхтаря чоловік і хлопчик дивилися на крихітну колбу. Хоча сама по собі вона здавалася нічим не примітною, але рідина всередині неї була надзвичайною. Могутня речовина була здатна возз'єднати людину й звіродуха.

— Буде боляче? — запитав Девін Трансвік. Це був гарно вбраний хлопчина. Його гордовите й жорстоке обличчя з високо піднятим підборіддям не зміг спотворити навіть страх. Девін був сином графа, а тому нізащо б не зізнався, що боїться темряви. Навіть якби існувало чимало причин тремтіти.

Чоловік, Зериф, скинув з голови вишиту блакитну відлогу свого плаща, щоб хлопчик краще бачив його очі. Він підняв колбу і сказав:

— Хіба це має значення? Це привілей, маленький графе. Ви станете легендою.

Девіну сподобалися слова чоловіка. Зараз хлопчина не був легендою, швидше навпаки. Він походив із династії, у якій протягом віків усі ставали Обраними — людьми, що возз'єдналися зі звіродухами. Але коли черга дійшла до Девіна, він зазнав невдачі, розірвавши узи прадавніх поколінь. На церемонії Нектару, урочистому ритуалі, під час якого діти одинадцяти років отримали від Зелених Мантий Нектар Нінані і призивали звіродухів, до Девіна ніхто не з'явився.

Ще гіршим було те, що його власний слуга, звичайний пастух, прикликав вовка. Вовка! Та не простого — до нього з'явився Бригган, один із Великих Звірів.

Девін знемагав від приниження.

Але тепер його стражданням край. У нього буде власна тварина, навіть могутніша за Бриггана. Усе своє життя Девін готувався до цього. Це було в його крові. Просто доля трохи відстрочила знаменну подію, але ж не скасувала.

— Чому її називають Жовцю? — поцікавився Девін, не відриваючи погляду від колби. — Звучить якось не дуже.

— Жартома, — коротко відповів Зериф.

— Не бачу тут нічого смішного.

— Ти ж спробував Нектар, чи не так?

Девін кивнув. Його обличчя лишилося не-
вдоволеним, попри те що він згадав неймовір-
ний смак Нектару.

— Ну ось, — сказав Зериф і зморщив
ніс, — а зараз скуштуєш Жовч. Тоді і зрозу-
мієш суть жарту. Обіцяю.

Хлопчик похапцем озирнувся, почувши за
деревами чиєсь гарчання. Поруч із ним тенета-
ми спускався павук із твердою блискучою спин-
кою. Девін сахнувся від нього.

— Та тварина, яку я зазву, буде мене слу-
хатися, так? — уточнив він. — Стане робити
те, що я накажу?

— Узи, створені Жовцю, відрізняються від
зв'язків, що виникають завдяки Нектару, —
повідомив Зериф. — Можливо, Нектар солод-
ший на смак, але від Жовчі більше користі. Ми
майже повністю можемо контролювати процес.
Наприклад, тобі не доведеться перейматися тим,
що зв'язок може виникнути із цим павуком,
який тебе так нажахав.

Девін найжачився, його роздратовало те, що
Зериф помітив його страх. Він гордовито під-
няв голову і промовив:

— А я і не переймаюся.

Він зиркнув на накриту клітку, що стояла поруч. Під цим покривалом знаходилася тварина, з якою йому належало возз'єднатися. Девін намагався вгадати за розмірами вольєра, хто там може бути. Клітка була великою, доходила аж до грудей. Час від часу в ній щось шкряботіло.

То давав про себе знати звір, з яким Девін проведе решту життя і який зробить його переможцем.

Зериф подав колбу хлопчикові. Його широка єхидна посмішка нагадала Девінові вицир шакала.

— Вистачить і одного ковтка.

Девін витер спітнілі долоні об сорочку. Ось воно!

Ніхто більше не буде розпитувати про його невдачу.

Ніхто і ніколи більше не сумніватиметься в його силі.

Ні, він не буде першим невдахою роду Трансвіків. Він стане його першою легендою.

З колби огидно тхнуло Жовцю. Наче горілим волоссям.

Девін згадав славний смак Нектару, схожий на вершкове масло з медом. Але водночас пе-